

מדיצינה

על הקרח

כן אדם חסר מזל אני. כשאלוהים חילק את המכאובים למיניהם, איכשהו נשכחתי. אולי במקרה ישבתי בשקט ולא ראו אותי. אולי כל אחד מהיהודים ביקש לעצמו כליך הרבה, שבסוף לא נשאר כלום בשבילי. אולי לא מצאתי חן בעיני מחלק המחלות. לא צרבת, לא כאבי-בטן, לא התכווצויות שרירים. לא אלרגיות, לא מיגרנות. פשוט כלום.

אז נכון שאפשר לעבור את כל הימים בלי מחלות וכאבים ומיחושים, אבל בערכים, כשנפגשים עם החברות והחברים, אין לי מה להגיד. כמה בן-אדם יכול לשבת בשקט ולא להגיד מילה, לא להשתתף בשיחה. לא לעשות אף, לא לעוץ עצה רפואית, לא להגיד שמות של תרופות? שנים ישבתי ושתקתי, פשוט מתוך בורות בנושא, עד שיום אחד, בסוף ספטמבר 1975 קיבלתי צרבת.

איזו שימחה! איזו גאווה! איזו טילפנתי לכל החברות והחברים להודיע להם שזה קרה ולבקש מהם עצות ושמות של תרופות.

לפני שגמרתי את שיחת-הטלפון השלישית, נגמרה לי הצרבת, אבל לא סיפרתי לאף אחד. אני רצינית להיות כמו כולם. מאז, בכל שיחה רפואית, אני סוהבת לכיוון הצרבת, כאן יש לי מילה, כאן אני יודעת על מה מדובר, איך מטפלים, כמה שקרים אוכלים ומתי שותים חלב.

עכשיו, שמת לי לב שעברו כמעט 10 שנים מהצרבת הבודדת שלי, וטעמה החמוץ בגרוני הולך ומטשטש בוויכוחי. אני חיה בחדר שמא אחזור לשתיקותי הארוכות. כל זה היה פתיה. מה שחשוב הוא שבשיחת-הכאבים האחרונה בין חברותי התגלתה תרופת פלא חדשה למיגרנה.

ברגע שהיא תוקפת, המיגרנה, קמים ומכינים כוס קפה חזק וקר. לתוך הקפה הקר סוחטים חצי לימון וגם מוסיפים קרח. שיהיה קר ממש. שותים את הדבר החמוץ הזה, צ'ק צ'ק, ובעוד הפה קר, לוקחים 2 קוביות קרח, אחת בכל יד, ומשפשפים בעזרתן את הרקות. יד ימין והקרח בתוכה עושה עיסוי לרקק הימנית ויד שמאל האוחזת בקוביה האחרת עושה עיסוי לרקק השמאלית.

החברות אמרו שזה יותר טוב מכל האופי טלגינים וה... לא זוכרת את השמות של התרופות. אולי איזו בעלת מיגרנה ננסה את תרופת הפלא ותכתוב לי איך זה הצליח. כי אם אני אחכה למיגרנה שלי, בטח אמות בלי לדעת אם החברות צדקו או לא.

בעמודים אלה ניתן לקרואם ליהנות מקטעים אלה, ממיטב ההומור המיוחד של מדור זה. המופיע מעל עמודי העולם הזה זה ארבע שנים.

השבוע הופיע סיפרה של דניאלה שמי, מיטבת שני חדרים וסלון לא גדול. ובו יותר מ-150 קטעים שהופיעו בשנים האחרונות במדורה בעולם הזה (ראה עמוד 4).

לא סובלת הקדמות, אבל ביקשו

אם תחייכו כמה פעמים במשך הבישול - שיגעון, ואם תידבקו בהתייחסות הבלתי-רצינית שלי לחיים, למיטבת ולכל השאר - אקשור לעצמי שניים-שלושה זרי-דפנה. זה הכל בעצם, לא? דניאלה שמי

ובכל זאת. למרות הספר שאתם מחזיקים כרגע בידיכם, אני עדיין בדיעה שספרים זה בשביל לקרוא ולא בשביל לכתוב. זאת גם הסיבה שעד היום סירבתי לכל ההצעות לכתוב ספר. כל זה עד שבאה ההצעה שאף עצלן לא יכול לסרב לה. להוציא ספר מהדברים שכבר כתבתי.

מסוף 1982 אני כותבת מדור שבועי בשם גם זה וגם זה בשבועון העולם הזה. המדור אמור היה להיות מדור צרכני, אבל מהר מאוד נשכחה הצרכנות וכל העסק הפך להיות מעין יומן אישי של עקרת-בית, אם ואשה עובדת בישראל. בין מחשבותי דעותי נקודת מבטי על הסובב אותנו, שירבתי גם מתכונים ועצות שימושיות לבית, מנסיוני הפרטי.

אין לי ולא היו לי יומרות להיות אשף המיטבת הישראלי, ולא מומחית עולמית באיזשהו שטח. המומחיות היחידה שאני מוכנה להתחבא מאחוריה היא המומחיות לקחת את החיים (כולל עבודות בית ובישול) בקלות, בהומור ובגלל זה גם בהנאה מקסימאלית.

רוב המתכונים שלי הומצאו, הועתקו, ניגנבו ואחר כך בושלו והוגשו לשולחן, בין הספוגה לבין תליית הכביסה על החבל, לקולו של ילד צורת, או טלפון מצלצל, תוך כדי הפסקת-חשמל, חיפוש אחרי המפתחות שאבדו, ליד שכנה שבאה לבקש רק בצל אחד, בעל צבני, ערימת כלים מלוכלכים, ועבודה למען משכורת, ואם אחרי כל זה יש אוכל על השולחן והוא גם טעים ויפה - מה נשאר לי מלבד להרגיש שאני מנצחת את העולם - ולחייך.

קראתי יותר מדי הקדמות לספרים כדי להימנע בעקשנות משורות כמו "יחודו של הספר הזה..." או "מעולם עוד לא היה ספר שעסק..." אין לי מושג איזה מין ספר הוא זה ואיזה ייחוד יש בו, אם בכלל.

אם תמצאו בין המתכונים כאלה שיערבו לחיכם, יופי.

סלט זבנג וגמרנו

זבנג וגמרנו היא שיטת הבישול הפרטית שלי. כשאורחים בלתי-קרואים רופקים בדלת זה הזבנג, לוקח שתיים-שלוש שניות להתאושש מהעניין ואז נכנסים למיטבת, רואים מה נשאר במקרה, עושים איזה עירוב של מה שיש ומגישים אותו ככלים יפים, והזגמרנו.

- החומרים הררושים:
- כוסות יין יפות וגדולות (חובה)
- כמה עלי-חסה (חובה)
- קופסת אספרגוס
- עגבניה
- מלפפון
- כצל
- זיתים
- פילהי תפוז
- חתיכות גבינה
- חתיכות נקניק

כל האמור פה ניתן להחלפה בדברים שיש לכם בבית. מרפרים את כוס היין בשני עלי-חסה, ועל החסה מסדרים בצורה יפה את כל הירקות. על הכל שופכים רוטב המורכב, למשל, משמן, לימון ושום, או כל הרכב אחר העולה על דעתכם. אם מגישים ליד הפצצה הזאת כמה פרוסות לחם שחור ובקבוק יין - אין מי שישווה לכם באגן היסיהיחיתו.

טבעונות

לכבוד שנת השעלת העולמית החוגגת בכל בית מכובר, הביאו לי חוג ידידותי הטבעונות את תרופת הפלא הזאת: מגרדים על פומפיה רקה בצל אחד כינוני, את חתיכות הבצל הקטנות וזרקים. את מיץ הבצל שנשאר מערובים עם כפית דבש. נותנים מהמר קחת הזאת לילד המשתעל פעמיים ביום. ניסיתי. הילדים שלי שונאים אותי ואומרים לי מילים גסות ומעליבות - אבל הם לא משתעלים יותר.

הקטנים שלו. בצהריים יש לו טענות אליי. אל אחיו, אל אביו ואל כמה שכנים שאנתנו פוגשים במימרה ושתוך כרי אמירת שלום ליטפו אותו בראש וקילקלו לו את השערות שלו. בזמן ארוחת-הצהריים הוא שואל למה הוא קיבל יותר תפוחי-אדמה או לחילופין למה הוא קיבל פחות תפוחי-אדמה וגם כמובן, למה הכוס של האח שלו מלאה מיץ עד הסוף ורק הכוס שלו מלאה לא עד הסוף.

אחרי ארוחת-הצהריים הוא מדוכא לגמרי, כי האח שלו צריך לכתוב שיעורי-בית והוא (המקופח) צריך כל הזמן לשחק, כאילו שהוא קטן. אחרי הצהריים הוא נגד הטלוויזיה. ברור לו שאת ערב חדש המציאו במיוחד נגדו. כשמראים את יצחק שמיר נואם בכנסת, בדיוק בזמן שהיה צריך להיות טרזן, הוא צועק ש"כל הזמן הם שמים את השטיות של הגדולים". בזמן ארוחת-הערב אני חותכת את הלחם והגבינה עם פלסים שלא תהיה מילה-מת-אחים, כאמטיה אייפאשר לרחוץ את שניהם, כי הם רכים ומרביצים, אז הוחלט לרחוץ כל אחד לחוד. אם מבקשים ממנו להיכנס ראשון לאמבטיה הוא צועק, "למה אני מתרחץ והוא לא?" ואם אחיו נכנס קודם למים, הוא פורץ בכבי מר ואומר: "תמיד הוא קודם ואני המיסכן אחר-כך!" בלילה משיככים את שניהם ביחד בשעה 8. זה בשביל להימנע מהפיכה צנאית, כשהקטן נרדם, מותר לגרוול לרדת מהמיטה שלו ולהגיע לסלון לעוד חצי שעה. ברגע שהוא מגיע הוא ממלמל: "כל החיים שלי מחורבנים בגלל הקטן הנורניק הזה." תודה רבה. אני בסדר. מה שלומכם!

מקופחי כל העולם התאחדו

הבן הקטן שלי, בן ה-7 (בשבוע הבא יומולדת) מצטרף למיפלגה של ויקי שירן. זה נכון שהוא לא החליט על זה, כי עוד אין לו כושר החלטה מייודע-עמה. אבל אנתנו הורים מבינים והחלטנו שזה המקום הכי מתאים לו. בכוקר, כשאני מעירה אותו, הוא פוקח עין תורנית, מסתכל עליי בחשדנות ושואל אם כבר הערתי את אחיו. מייד הוא מוסיף שאם אחיו לא קם, גם הוא לא רוצה. בזמן ארוחת-הבוקר נעשית בדריקה מאוד מדוקדקת אם הוואפל שלו יותר

קטן או יותר גדול מהוואפל של השני. בדרך-כלל הוואפלים הם באותו גודל, ואז הוא פורץ בזעקה מה, "למה נתת לו קודם?" ברור לבית-הספר הוא מסביר לי באריכות, כמה זה לא פייר שאחיו הולך לבית-הספר והוא רק לכיתה ב'. בכוקר יש לו טענות רק לשתיה המורות שלו ו-20 החברים